Harriet Grundman
Ana-Maria Weller

Poneiul meu din stele

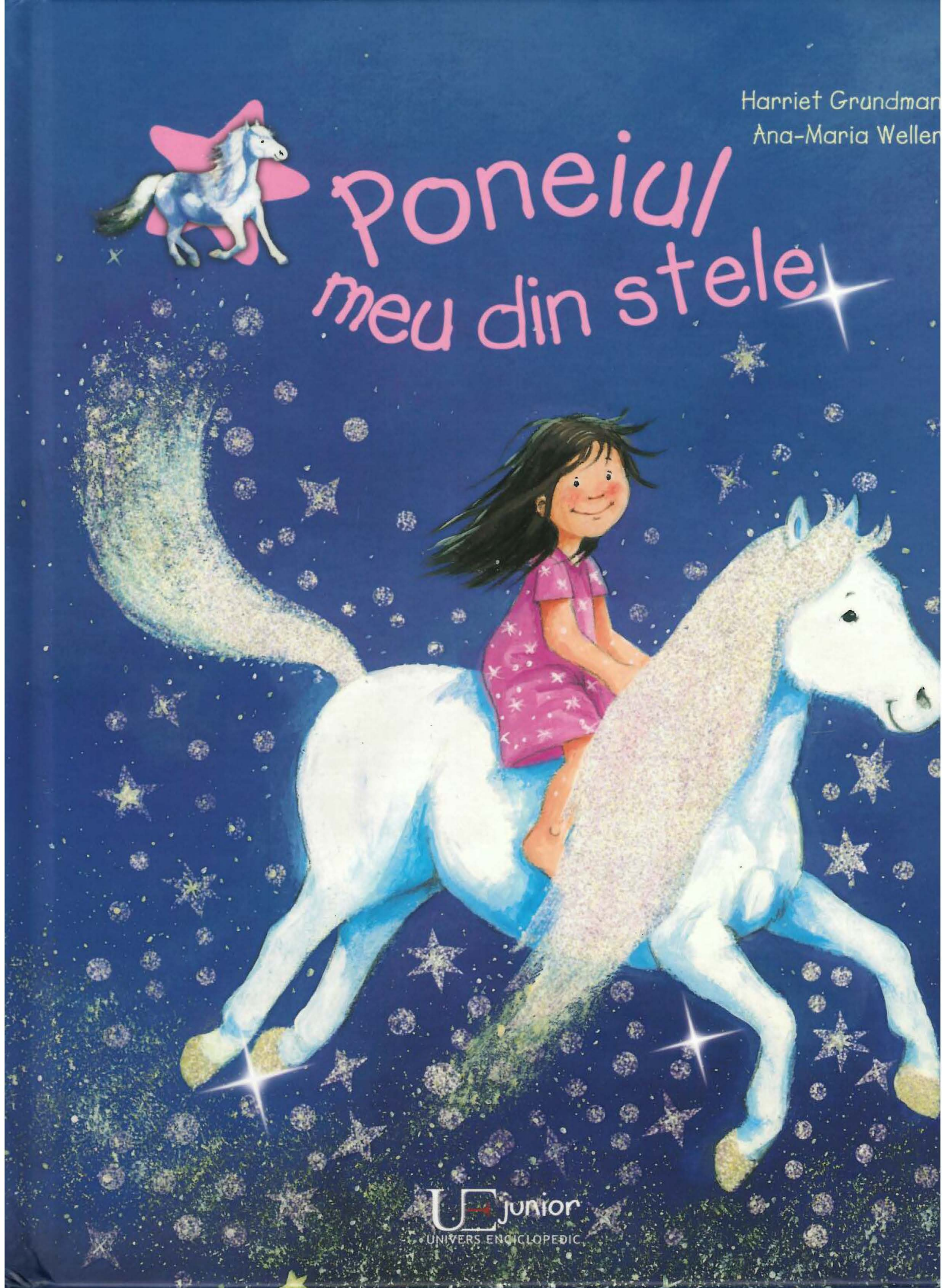

UE junior
UNIVERS ENCICLOPEDIC

Aceasta este Kati.

Când Kati stă în picioare,
este aproape la fel de înaltă
ca poneiul pe care tata
l-a pictat pentru ea.

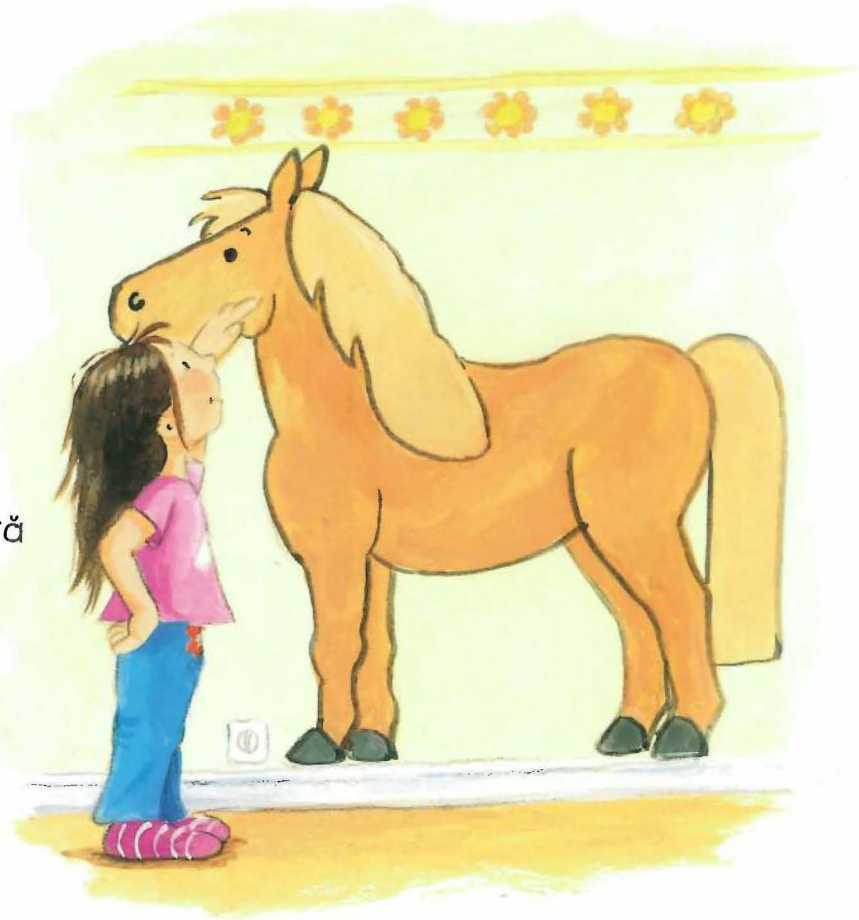

Când Kati nu-şi dă pe spate
părul ei castaniu,
acesta seamănă
cu coama cea lungă
a poneiului.

Când Kati sare
peste coada măturii,
se simte ca un ponei
care învaţă să facă sărituri.

Lui Kati îi plac morcovii,
pentru că şi poneilor le plac morcovii.

Cred că deja v-aţi dat seama:

LUI KATI ÎI SUNT DRAGI PONEII!

Fratele mai mare al lui Kati, Tim,
spune:
– Joaca de-a poneii este
un moft copilăresc.

Când Karla şi Maria, prietenele lui Kati, vin în vizită,
ele se joacă de-a „Călăreţele din pădurea din living”,
Mama-cal şi mânzul pasc în bucătărie” sau „Mânzul s-a rătăcit.”

De obicei, se joacă aşa până când soseşte Tim şi bombăne:
– Caii şi fetele neastâmpărate trebuie să alerge afară, în grădină!

Atunci fetele înhaţă câţiva morcovi, ies în galop din casă,
îşi născocesc nume de cai şi se apucă să necheze cât pot de tare:
– I-haaa-haaaa!
– Ni-haaa-haaaa!
– Hiiii-haaa-haaaa!

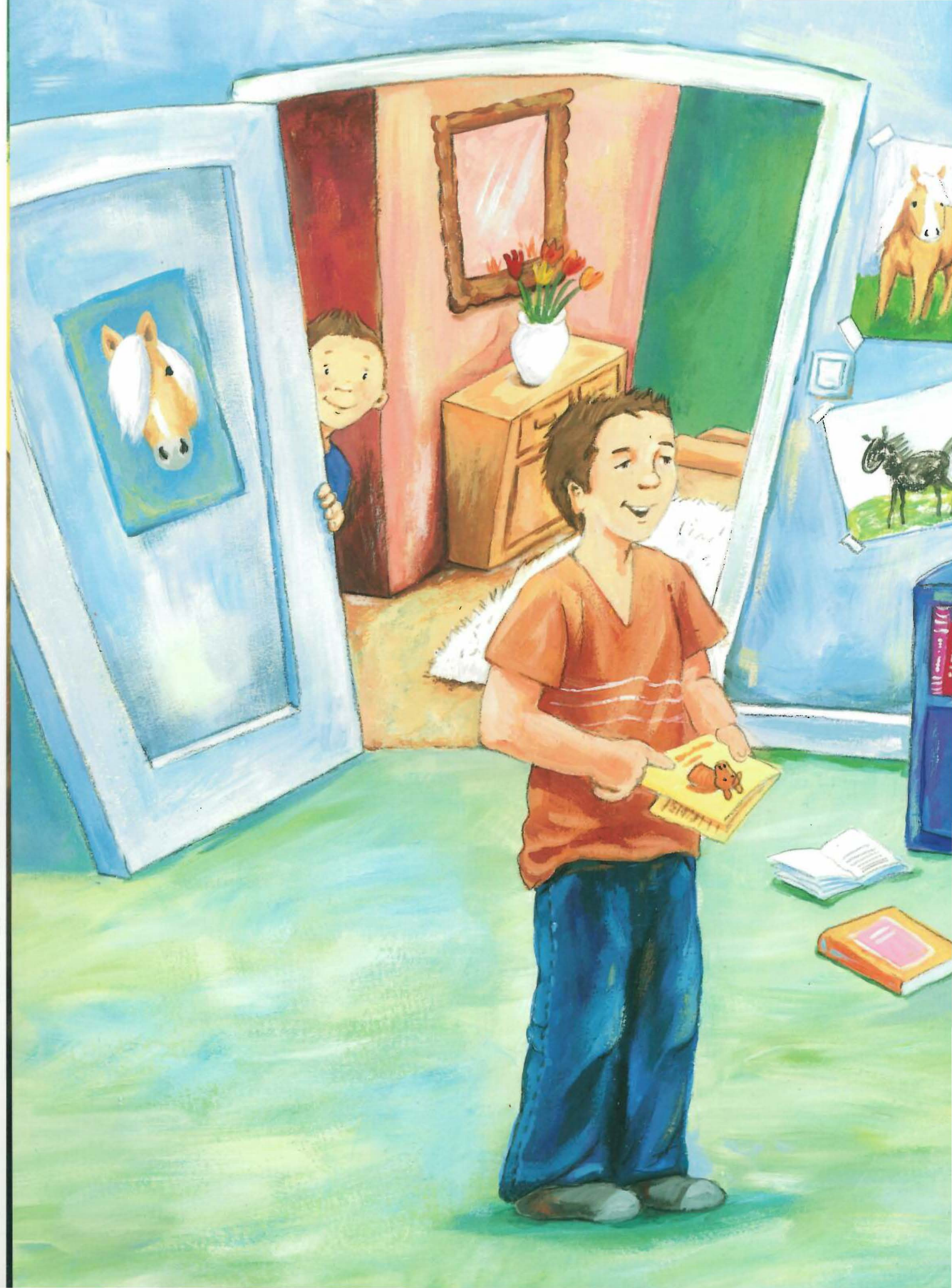

Într-o după-amiază, tatăl lui Kati le-a spus fetiţelor:
– Cred că ar fi timpul să auziţi cum nechează caii adevăraţi.
În plus, voi n-aţi încălecat niciodată pe un cal.
Mâine este „ziua porţilor deschise" la clubul de călărie Hennings.
Cu ore pentru începători! Dacă vreţi, putem să mergem acolo.
Nu numai că o să vedeţi cum arată grajdurile,
ci o să şi călăriţi pe cai mari, adevăraţi!

Karla şi Maria au sărit în sus de bucurie.
Chiar şi Tim îşi dorea foarte mult să meargă acolo.
Numai Kati a rămas cu gura căscată de uimire.

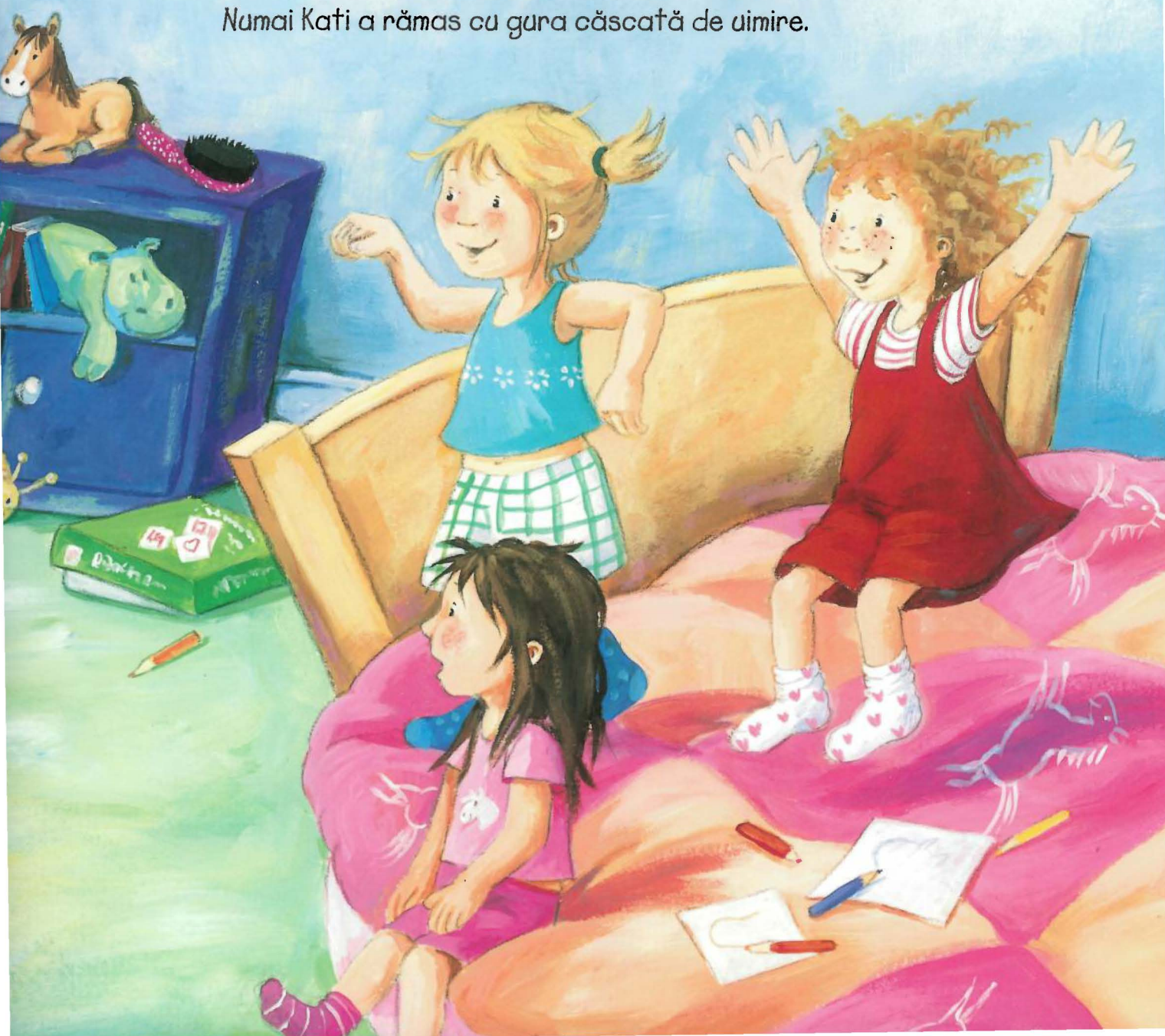

Atunci Kati l-a auzit pe Tim strigând:
– Gâgâlicea de Kati pe ditamai calul!
Chiar te încumeţi să călăreşti?
Mâine vei avea, în sfârşit, ocazia să arăţi ce poţi!
Acum Kati nu mai putea să spună
că nu prea se simţea în largul ei cu un cal mare.
I se făcuse chiar frică de cai!
Îngrozitor de frică!
Nu ştia deloc cum să se descurce cu caii adevăraţi!

La cină Kati nu şi-a mai dorit să mănânce morcovi.
Când a mers să se culce, nu l-a mai rugat de tata să-i citească
o poveste cu cai.
Iar pe mânzul ei preferat, Lulu, nu l-a mai luat cu ea în pat.
Aşa de tare o chinuia spaima.
Când tata a stins lumina în cameră, Kati nu a putut să adoarmă.
Se gândea tot timpul la excursia de a doua zi:
„Sper că nu va trebui să călăresc pe un cal prea mare!
Sper că n-o să cad de pe cal! Sper că n-o să mă calce calul!
Sper că o să mă placă! Sper că o să mă asculte,
şi sper că Tim n-o să râdă de mine!"

– Ce bine ar fi să mi se dea un cal mititel de tot!
a şoptit ea, uitându-se pe fereastră.

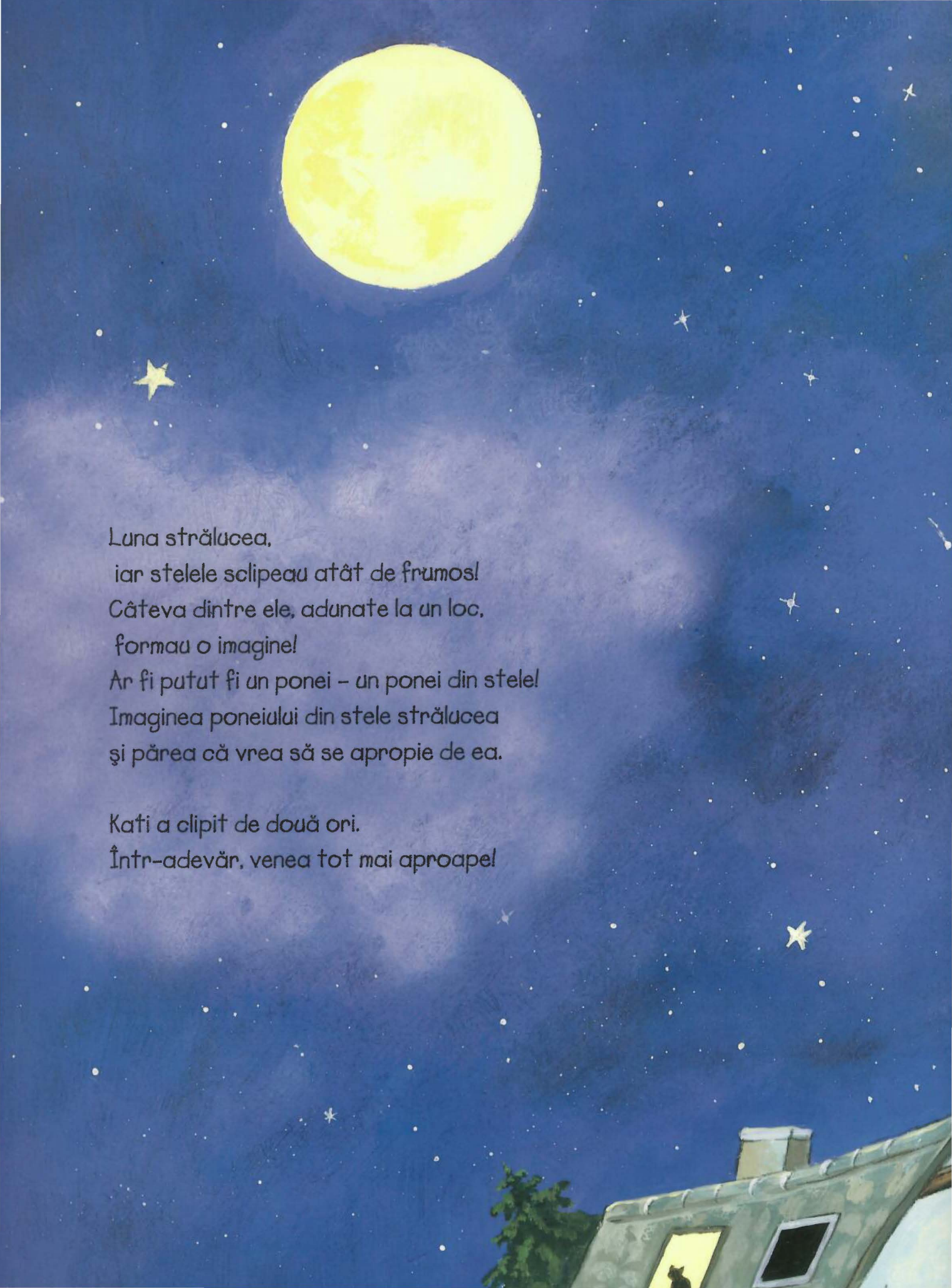

Luna strălucea,
iar stelele sclipeau atât de frumos!
Câteva dintre ele, adunate la un loc,
formau o imagine!
Ar fi putut fi un ponei – un ponei din stele!
Imaginea poneiului din stele strălucea
şi părea că vrea să se apropie de ea.

Kati a clipit de două ori.
Într-adevăr, venea tot mai aproape!

Norul de stele plutea prin aerul rece al nopţii.
A trecut pe lângă un bloc, pe lângă turnul bisericii,
pe lângă brazi... şi s-a oprit drept
pe pervazul ferestrei lui Kati.
Din norul de stele s-a ivit un ponei mititel.
Când s-a scuturat, în jurul lui s-a împrăştiat o pulbere de stele.
Kati s-a frecat la ochi. Oare se întâmpla aievea?
Pe pervaz era într-adevăr un ponei mititel de tot?
Da, chiar era!

Poneiul s-a strecurat prin fereastra deschisă
şi, cu ochii lui negri şi blânzi,
s-a uitat prietenos la Kati.
– Ţi-e frică de mine? a întrebat el în şoaptă.
Vocea lui era puţin răguşită.
Kati a clătinat din cap:
– Nu, eşti aşa de drăgălaş! Dar de unde vii? Şi ce faci aici?
– Ţi-ai dorit un ponei mititel de tot, a spus poneiul.

IATĂ, SUNT AICI: PONEIUL TĂU DIN STELE!

Kati este mută de uimire.
– Nu vrei să-mi arăţi camera ta?
întreabă poneiul din stele şi sare pe un scaun,
iar de acolo pe covor.
Kati încuviinţează.

Poneiul tropăie vesel printre cutiile cu jucării şi
cărţile cu poze, îl miroase pe Lulu, mânzul de pluş,
sare peste Teddy
şi aterizează în patul păpuşilor.

– Vrei să dormi acolo în noaptea asta? întreabă Kati emoţionată.
– Nu, doar nu sunt un animal de jucărie! răspunde poneiul din stele.
Dar, dacă vrei, ai putea să mă ţesăli un pic. M-aş bucura!

Kati ia peria ei de cap lucioasă. Îi perie corpul
şi coama, dar din două mişcări a terminat!
Aşa de mic este poneiul!
– Păcat! Dacă ai fi fost ceva mai mare,
aş fi putut să te ţesăl un pic mai mult, spune Kati.
– Vrei cu adevărat să fiu mai mare?
întreabă poneiul din stele.
– Da, aş vrea, spune Kati.

Ponéiul se scutură şi este din nou învăluit într-un nor de stele.
Kati se freacă la ochi.
Când deschide iar ochii,
norul de stele a dispărut.
Însă poneiul a crescut –
acum îi ajunge lui Kati până la brâu.
O împinge încetişor cu botul lui catifelat
şi suflă uşor peste mâna ei.

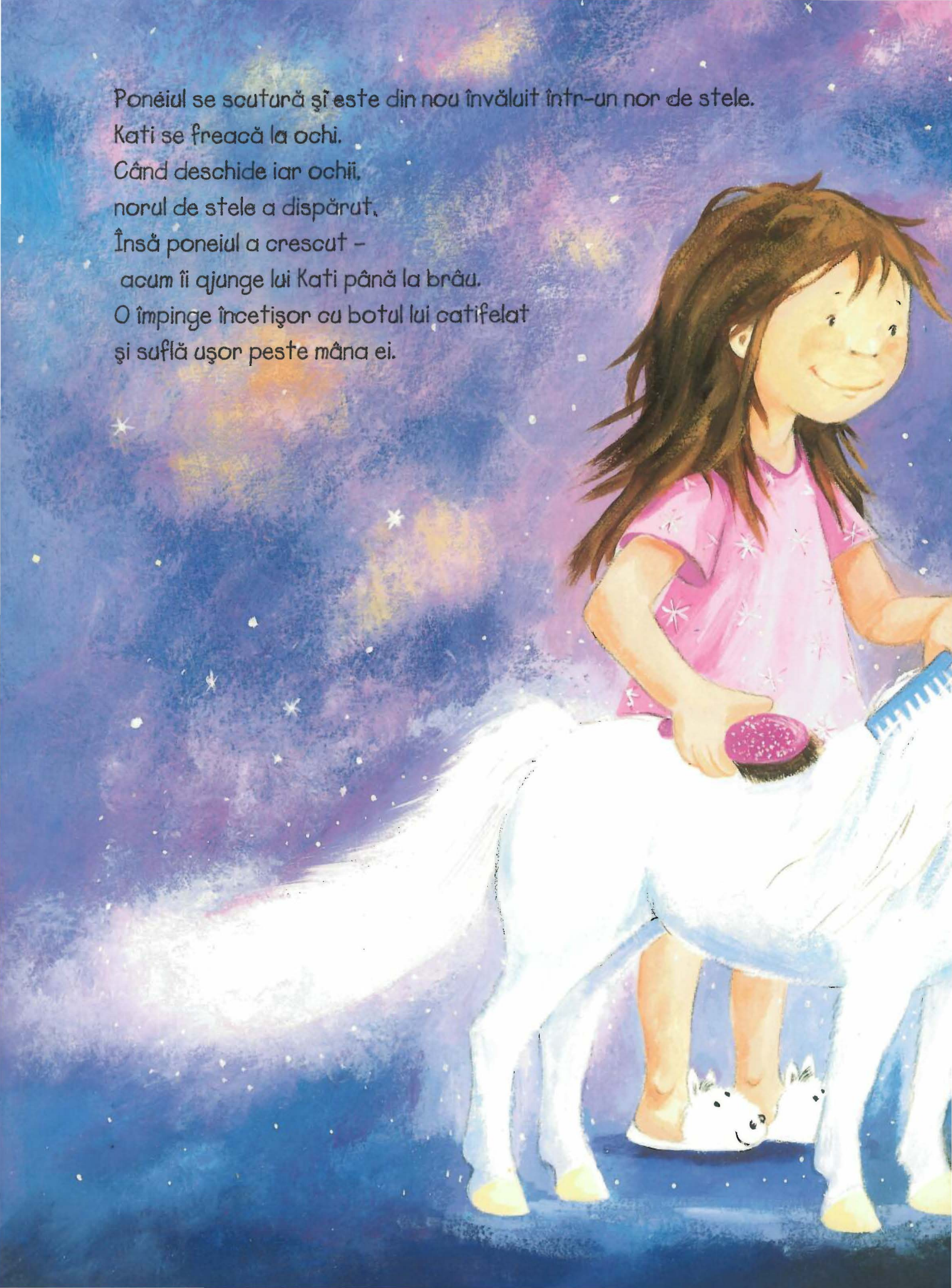

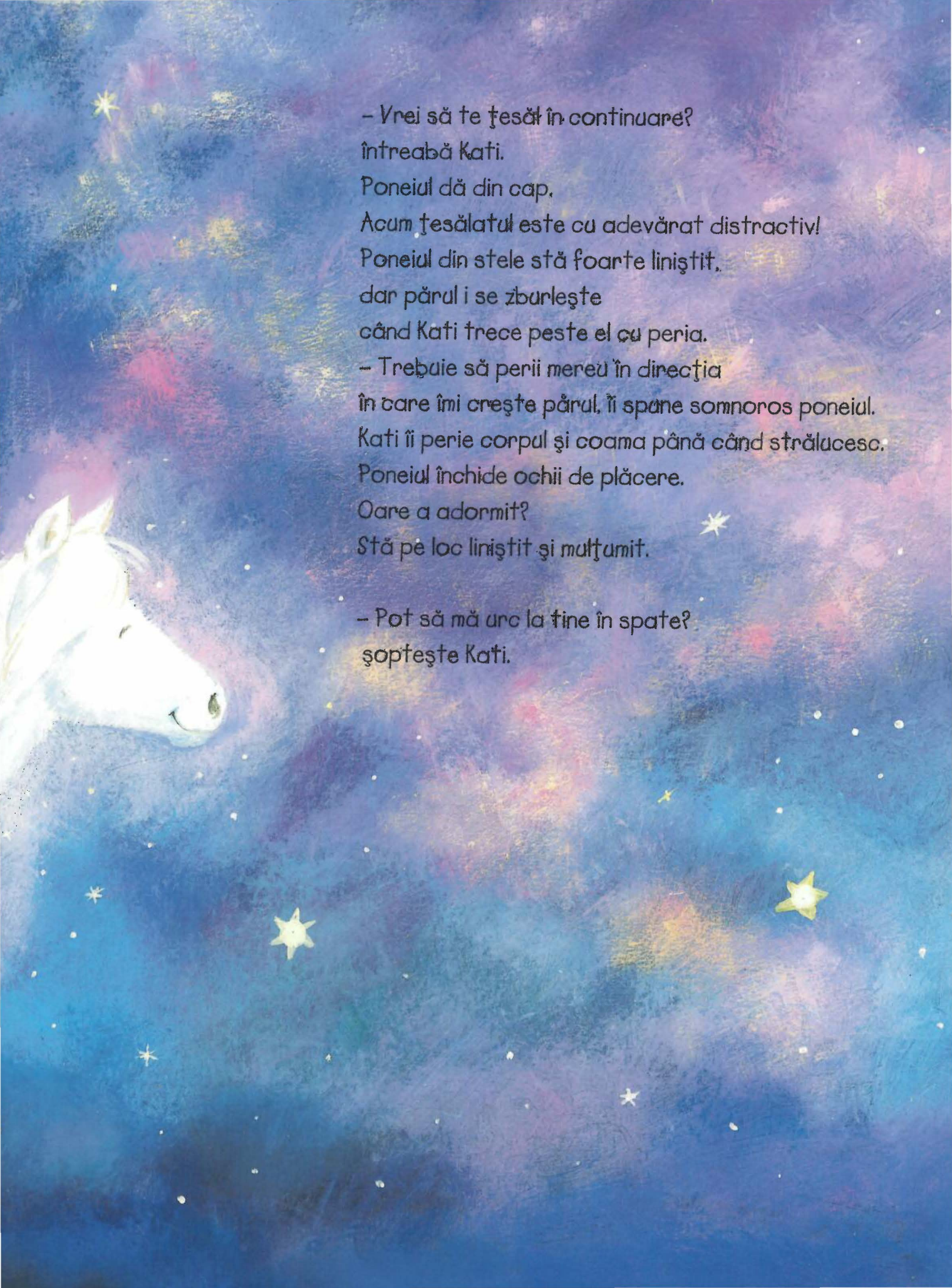

– Vrei să te ţesăl în continuare?
întreabă Kati.
Poneiul dă din cap.
Acum ţesălatul este cu adevărat distractiv!
Poneiul din stele stă foarte liniştit,
dar părul i se zburleşte
când Kati trece peste el cu peria.
– Trebuie să perii mereu în direcţia
în care îmi creşte părul, îi spune somnoros poneiul.
Kati îi perie corpul şi coama până când strălucesc.
Poneiul închide ochii de plăcere.
Oare a adormit?
Stă pe loc liniştit şi mulţumit.

– Pot să mă urc la tine în spate?
şopteşte Kati.

– Nu, nu se poate, spune poneiul din stele.
Sunt prea mic pentru asta. Dacă aş fi mai mare,
spatele meu ar fi destul de puternic să te poarte.
Dar poate că atunci ţi-ar fi frică...
Nu trebuie să faci ceva de care îţi este frică.
– Mi-aş dori foarte mult să ştiu cum este
să stau călare pe tine, spune Kati în şoaptă.

SCUTURATUL CAPULUI, NORUL DE STELE, FRECATUL LA OCHI
– ACUM PONEIUL DIN STELE ESTE DE MĂRIMEA LUI KATI!

Inima fetiţei bate nebuneşte.
– Hai, vino! spune poneiul din stele.

Kati se urcă în pat şi de acolo, cu grijă,
în spinarea poneiului din stele.
– Ţine-te bine de coama mea, spune el.
Şi acum ce facem?
Kati rămâne o clipă pe gânduri, apoi deodată izbucneşte în râs.
– Poneii şi fetiţele trebuie să alerge afară, în grădină, spune ea.
Poneiul se pune încetişor în mişcare.
Trece prin uşa camerei copiilor, apoi prin holul întunecat,
cu covor de pluş. Coboară cu grijă treptele.
Lui Kati i se pare că pluteşte!
Trec pe lângă camera fratelui mai mare, care deja doarme.
Pe lângă living, unde părinţii se uită la televizor.
Pe lângă masa din bucătărie, de unde Kati şi poneiul şterpelesc doi morcovi.
Şi apoi, prin uşa de la terasă, afară în grădină.

– Ţine-te bine de mine şi priveşte cât este de frumoasă noaptea! spune poneiul. Şi nu uita să respiri adânc!

Kati îşi îndreaptă umerii, trage aer în piept şi se uită la cer. Deasupra ei strălucesc mii de stele aurii.

Luna luminează grădina cea mare.

– Să pornim! strigă Kati.

Amândoi înaintează prin noaptea înstelată. Kati este legănată uşor, iar aerul rece al nopţii îi mângâie faţa şi îi rumeneşte obrajii. Nu se aude decât tropotitul poneiului şi fornăitul lui...

– Unde vrei să te duc? Vrei la leagăn? întreabă poneiul.

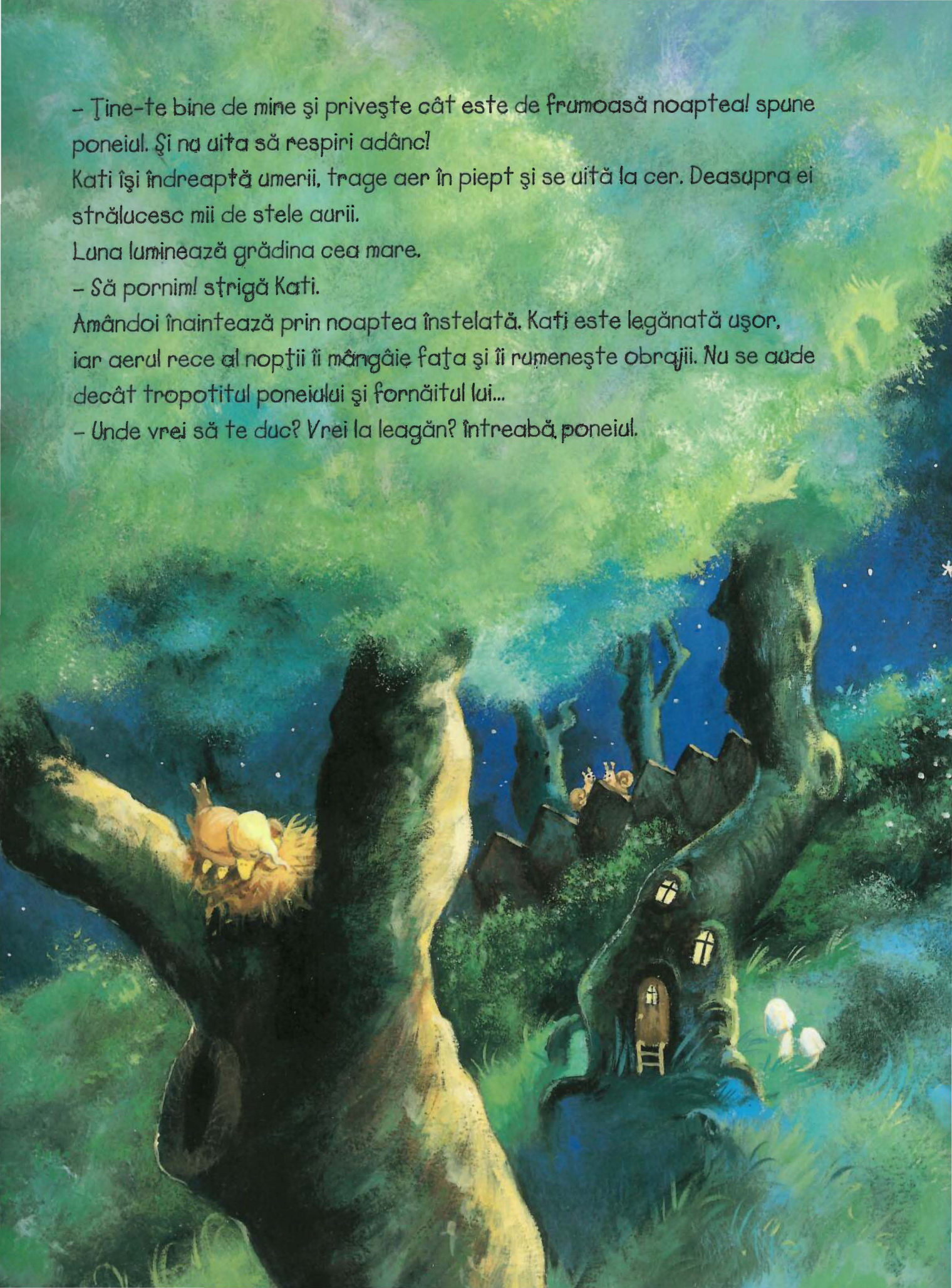

Dar Kati are o idee mult mai bună.
– N-am putea să zburăm niţel împreună?
Doar tu vii din cer.
Poneiul din stele dă din cap mulţumit.
– Bine, aşa vom face. Dar numai niţel.

Zicând acestea, poneiul din stele porneşte în fugă,
îşi ridică brusc copitele din faţă ca pentru un salt
şi se înalţă împreună cu Kati în întunericul nopţii.

Plutesc domol peste o tufă de mur,
luminată de pulberea de stele din coama poneiului.
Kati se simte ca şi cum ar sta pe un nor.
Zboară pe deasupra leagănului,
spre acoperişul casei.
Fetiţa ia repede mingea care stătea
de multă vreme prinsă în streaşină.

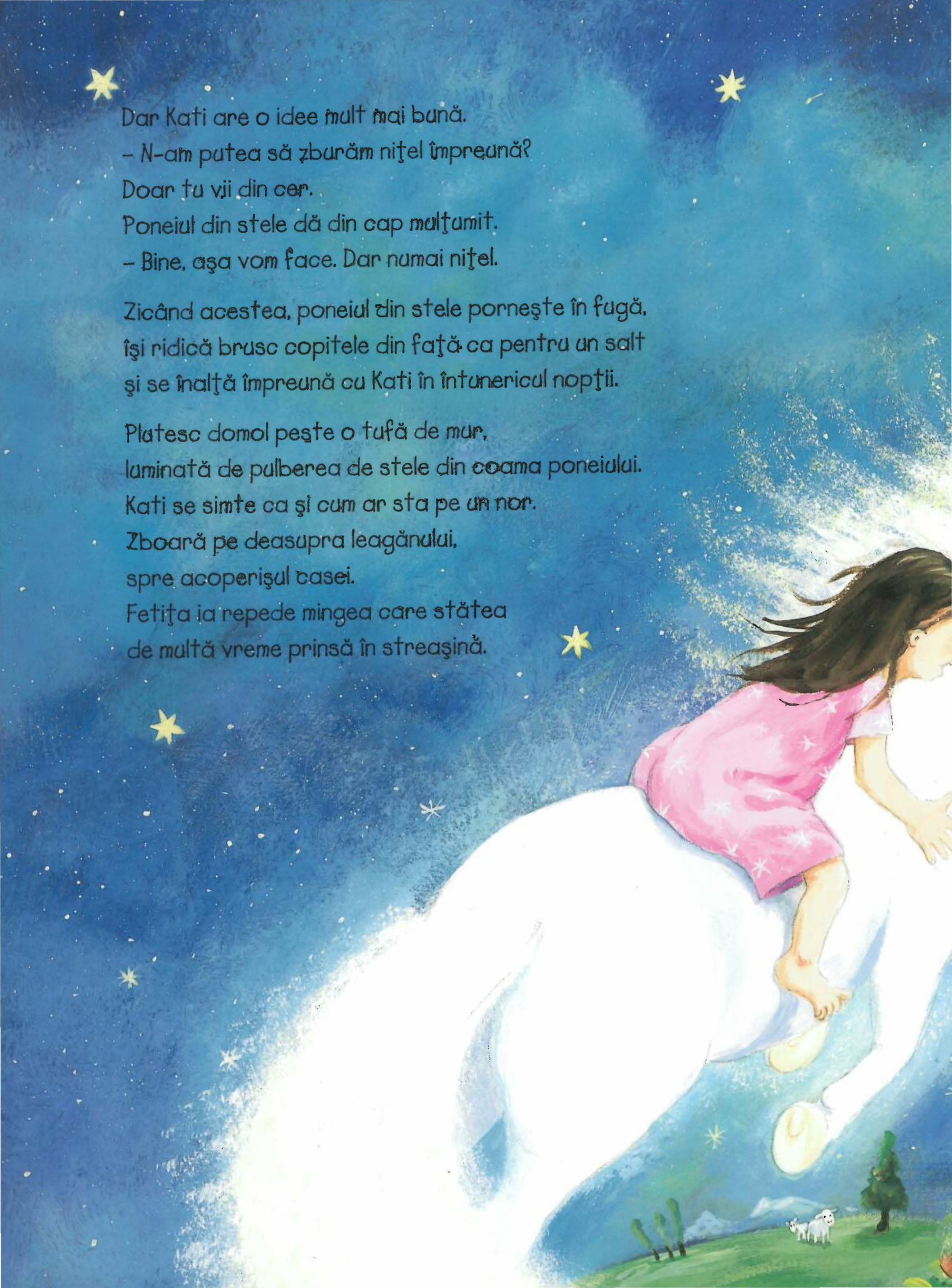

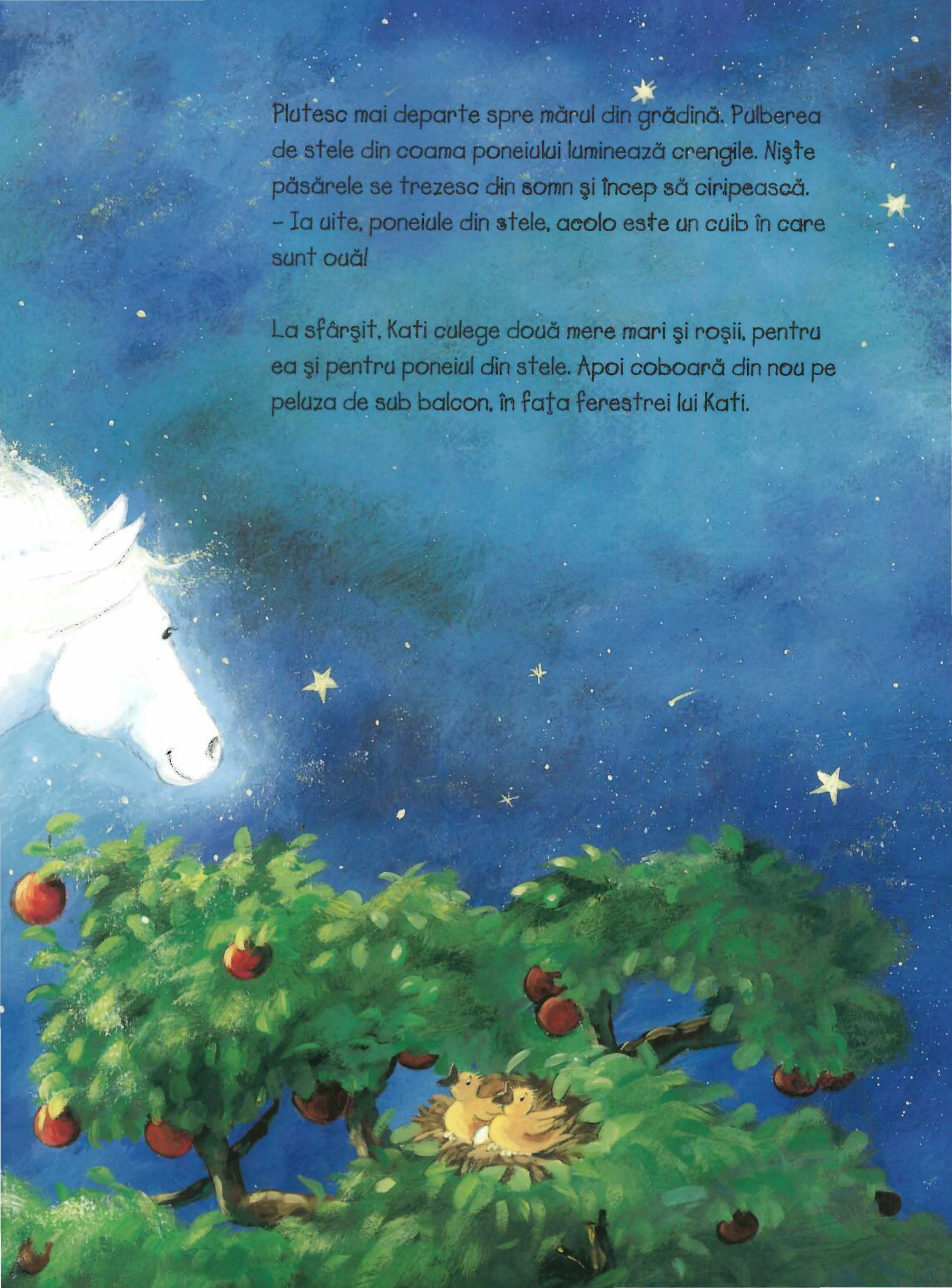

Plutesc mai departe spre mărul din grădină. Pulberea de stele din coama poneiului luminează crengile. Nişte păsărele se trezesc din somn şi încep să ciripească.
– Ia uite, poneiule din stele, acolo este un cuib în care sunt ouă!

La sfârşit, Kati culege două mere mari şi roşii, pentru ea şi pentru poneiul din stele. Apoi coboară din nou pe peluza de sub balcon, în faţa ferestrei lui Kati.

Fetiţa este atât de fericită!

– Mulţumesc, a fost minunat! Dar acum am obosit.

Zicând acestea a căscat şi, de pe spinarea poneiului, s-a căţărat pe balcon.

– Acum te bucuri de vizita la clubul de călărie? a întrebat poneiul din stele.

– Bineînţeles, a răspuns Kati.

Atunci poneiul s-a uitat lung la ea, cu ochii lui negri.

– Să faci întotdeauna numai ceea ce îţi doreşti tu! Îmi promiţi? Să nu faci nimic numai pentru că te-a necăjit Tim, a spus poneiul în încheiere.

Kati i-a răspuns râzând:

– Îţi promit. O să mai vii să mă vizitezi? a întrebat apoi în şoaptă.

– De câte ori o să mă chemi, a răspuns poneiul din stele şi a împins-o uşor cu botul lui catifelat.

Apoi a sărit peste tufa de mur şi a dispărut în noapte, într-un nor de stele...

Fetiţa s-a strecurat în pat.

– PE CURÂND, PONEIULE DIN STELE!

a murmurat ea şi a adormit fericită.